Farní zpravodaj



Český Krumlov ***29. 3. 2020*** ***č. 14 - 2020***

---

5. neděle postní



Společenství živého růžence

Živý růženec je zvláštní způsob modlitby svatého růžence. Dvacet desátků je rozděleno mezi dvacet lidí. Každý člen zastupuje duchovně jedno tajemství, modlí se denně svůj desátek a tím je uskutečněná modlitba celého svatého růžence.

Zapojit se může každý, děti dospělí, věk není rozhodující. Modlitba jednoho přiděleného desátku trvá zhruba cca 10 minut denně. Desátek je možné se pomodlit kdykoli během dne, cestou do práce nebo doma, společně s dětmi v rodině. Když se tato modlitba živého růžence vynechá, je to opravdu škoda, protože pak zůstane místo v růženci prázdné.

Někteří naši věřící z našich farností jsou také součástí společenství živého růžence při kostele Panny Marie Růžencové v Českých Budějovicích. Tento kostel je duchovním domovem tohoto růžencového společenství, které má v současnosti asi 1300 členů. Každý se denně modlí jeden přidělený desátek **za Svatého otce a za obrácení hříšníků.**

V kostele Panny Marie Růžencové je za všechny živé i zemřelé členy společenství každou sobotu v 9:00 hodin sloužena mše svatá.

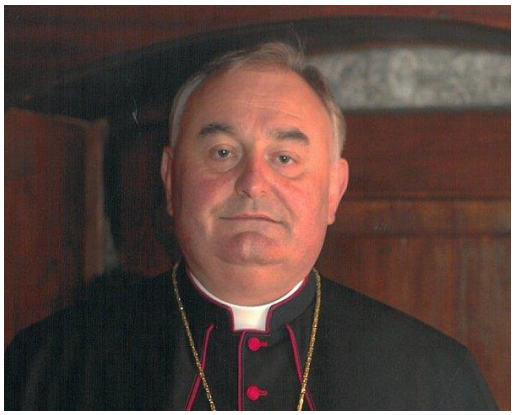
Všichni členové také dostávají několikrát do roka dopis pro povzbuzení ve víře. Začátkem října se koná výroční setkání členů s duchovním a kulturním programem.



Kdybyste měli zájem, a chtěli se k modlitbě živého růžence připojit, můžete se přihlásit:

u bratra Matouše telefonicky na mob.: **733 742 010, email: BrMatous@seznam.cz,**
nebo písemně na adresu:
Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti – Petrini
Žižkova 250/4, 370 01 České Budějovice

Během roku členové živého růžence v našich farnostech, které jsou spravovány z Českého Krumlova, budou v pravidelných intervalech dostávat dopisy z Růženeckého kostela, které nám bude zprostředkovávat sl. Ludmila Batíková v Českém Krumlově.



Duchovní slovo věřícím…

Milí bratři a sestry, drazí věřící z Českého Krumlova a ostatních mých farností, milí obyvatelé našeho města.

Včera jsme se oficiálně dozvěděli, že korona virus dorazil do našeho krásného města a je nakaženo 10 lidí – z toho 7 seniorů a 3 pracovníci personálu z domova důchodců za soudem. Kromě toho byl nakažen i jeden lékař v naší nemocnici. Testují se všichni, kteří mohli přijít do styku s nakaženými.

Jistě taková zpráva nepřináší mnoho klidu do duše zvláště, když v této stísněné situaci jsme již od počátku března. Každý z nás žije nyní ve stresu, mnozí se cítí osamoceni, možná, že někteří prožívají i deprese. Nemůžeme se veřejně shromažďovat tak, jak jsme byli zvyklí. Sami cítíme, jak nás tento virus a přísná opatření s tím související dost razantně přinutil ke skutečnému sebezáporu – jsme vskutku nuceni se uskromnit, musíme se vzdát požitků, na které jsme do nynějška byli normálně zvyklí, a moc dobře cítíme, jak nás to nutí k vzájemné ohleduplnosti a spoluodpovědnosti jednoho za druhého. Tato situace nám přímo otevírá oči pro bližního. Najednou více, než kdy jindy objevujeme ve svých rodinách své nejbližší a sdílíme s nimi teplo domova. Dokonce nás tato situace vybízí k tomu, abychom nebyli pasivní, ale naopak nějakým způsobem byli vůči ostatním nějak užiteční. Jistě jsme již ve vlastní rodině zažili, jak najednou nás posiluje společná modlitba ve spojení s těmi ostatními křesťany ve farnosti nebo v celé naší zemi. Jak najednou cítíme touhu opět být fyzicky přítomni na mši svaté společně se svým knězem a ostatními spolu farníky, jak najednou chápeme, jaký nekonečný dar je oběť mše svaté. Jak najednou umíme rozlišovat, co je v životě pro nás podstatné a co druhořadé. A tak, když se nad tím vším moudře zamyslíme, musíme konstatovat, jak platí rčení – všechno zlé je k něčemu dobré. Uvědomme si, že všechno to náročné, co ve spojení s pandemií korona viru a s opatřeními prožíváme, nás přinutilo prožívat dobu postní přesně podle evangelia, přesně podle návodu Pána Ježíše, jak jsme to slyšeli při mši svaté na Popeleční středu – že máme projevit každodenní sebezápor, že máme zvroucnit svou zbožnost a modlitbu, že má vedle sebe

uvidět bližního a projevovat mu soucit a milosrdenství. Že máme vytrvale nést svůj kříž. Vždyť tohle všechno vlastně nyní každý den konáme. A tak se snažme do toho nesení svého kříže, který na nás v této postní době jistě těžce doléhá, vložit srdce i ochotu obětovat to všechno za odpuštění svých hříchů nebo za své bližní. Máme tak možnost vytvořit touto svou obětí hodnotu, která přinese užitek jak nám, tak všem ostatním.

Jsem rád, že k našim kájovským sestrám, které šijí ochranné roušky pro nemocnici i pro ostatní, se k nim přidaly další naše farnice. Díky všem dalším dobrovolníkům, kteří se přidali, aby jakkoli pomohli. Tím naše farnost dává najevo, že je živou součástí našeho města a že církev je zde pro všechny. Děkuji také všem lékařům, zdravotnímu personálu, lékárníkům, prodavačkám v obchodech a u pokladen, všem, kteří zajišťují zásobování, policistům, vojsku, hasičům, ale také ostatním, na které se zapomíná a jsou v první linii ve styku s tím zákeřným virem – například našim popelářům a dalším, o kterých ani nevíme, kteří jsou vystaveni velkému nebezpečí. Všem patří veliký dík, uznání i úcta. Za všechny se denně modlím, za ně obětuji mše svaté a denně jim žehnám.

A jako jednu dobrou zprávu vám oznamuji, **že ve čtvrtek 26. března jsme začali z kostela sv. Víta vysílat v přímém přenosu mše svaté.** Každý den si tak můžete na internetu na youtube.com na adrese Římskokatolická farnost – prelatura Český Krumlov naladit na přenos mše svaté. Mše svaté tak budou vysílány každý den v 17:00 hodin, včetně neděle. Budeme mít tak možnost sdílet mši svatou viditelně – sice na dálku, ale skutečně spojeni s modlitbou. Budeme skutečně spolu. Těším se na takové spojení.

Bratři a sestry, milí farníci. Vytrvejme v dobrém! Spoléhejme na milosrdného Boha, svěřme se pod mocnou ochranu Panny Marie a sami každý den něco pro svou osobní víru něco obětujme. My kněží budeme s vámi neustále spojeni v modlitbě a společně s panem kaplanem a s mými jáhny budeme připraveni posloužit vám i vašim nemocným duchovní službou a intenzivní modlitbou.

Ať vám Pán žehná a Matka Boží Panna Maria vás svou přímluvou mocně chrání. Modlím se za vás všechny a denně vám žehnám.

Prel. Václav Pícha, prelát českokrumlovský

Dáno v Českém Krumlově dne 27. března 2020

Homilie k 5. neděli postní - A

Bratři a sestry, prožíváme již pátou neděli postní. Boží slovo nás neustále vede; zvláště evangelia. Po vyprávění o setkání Pána Ježíše se Samaritánkou; poté, co jsme slyšeli, jak Pán Ježíš uzdravil slepce od narození, nám dnes evangelium vypráví, jak vzkřísil svého dobrého přítele Lazara.

Ten příběh, který není nějakým mýtem, ale skutečně se stal, je plný důležitých momentů, které se týkají naší víry a našeho duchovního života. Je tam obsaženo mnoho věcí, které nás vedou k zamyšlení a k odhalení úžasných Božích věcí. Nad některými z nich se proto zamysleme.

V evangeliu se konstatuje: „Ježíš měl rád Lazara a jeho sestry Martu a Marii“. Byli to jeho dobří přátelé a často u nich býval a bylo mu s nimi dobře. Jenže, jak se zachoval, když dostal vzkaz o těžké nemoci svého přítele Lazara? Zdálo by se, že se Pán Ježíš zachoval neočekávaně chladně. Po přijetí zprávy o těžké nemoci Lazara, pro všechny nepochopitelně – ještě dva dny zůstal na místě a teprve pak se vydal na dvoudenní cestu do Betánie. Jak se lidově říká, „přišel s křížkem po funusu“. Bylo už pozdě – tohle si všichni v tu chvíli v duchu pomysleli. A hned se všem v mysli začaly vybavovat otázky: „Jak to, že nezabránil jeho smrti? Vždyť přece uzdravoval! Jak to, že k Lazarovi nechvátal, vždyť to byl přece jeho veliký přítel? Jak to, že nechal klidně Lazara těžce trpět a umřít a jeho sestry nechal prožívat tu velikou bolest nad ztrátou svého bratra a živitele? A teď si klidně přijde k jeho hrobu a pláče. Co to má být za pláč? Není to do něj cynické, pokrytecké?“ Mnozí si tohle mysleli a nemohli jednání Pána Ježíše pochopit. My však dobře víme, jak to dopadlo.

Jenom je třeba si na příkladu Lazara uvědomit, že podobné postoje prožíváme v životě i my. Kolikrát také my musíme trpět, prožíváme bolest, pocit osamocení, k Bohu se usilovně modlíme a máme přitom pocit, že se stejně nic neděje. Bůh nás neslyší. A tak se nám honí hlavou: Má nás Bůh vůbec rád? Má Bůh vůbec rád lidi, když je na světě tolik bolesti a nevinní lidé musí trpět? Například právě teď, když je celý svět zachvácen pandemií korona viru! Záleží mu vůbec na nás? Jak jsou tyto otázky aktuální právě v této době, kterou prožíváme!

Bratři a sestry, ač je ve světě mnoho trápení, mnoho nespravedlnosti i zla; ač nyní svět prožívá velikou tíseň a stres, pocit bezmocnosti, přesto nás má Pán Bůh skutečně rád, ačkoli to málokdo je ochoten teď přijmout. Nevíme, proč nás Bůh nechává takhle trpět a proč nás třeba nevyslyší hned, ale až později. Abychom to pochopili, je třeba projevit pokoru víry. Totiž pyšný

nebo příliš hrdý člověk není schopen ani uvěřit v Boží lásku, ani o těchto věcech přemýšlet, zvláště, když jsou tak těžko pochopitelné. Pokud se však k tomu postavíme tímto postojem víry, s pokorou – s vědomím a s připuštěním, že jako lidé nejsme schopni všechno hned pochopit – pak nakonec dojdeme k poznání, že všechno se to totiž děje kvůli našemu zdokonalení a kvůli naší spáse – i když to v přítomném okamžiku kolikrát nejsme schopni nebo třeba nejsme ani ochotni přijmout. Lazar i jeho sestry se nakonec dočkali a výsledek bylo vzkříšení Lazara a radostné setkání. Museli sice něco vytrpět, prožít i velkou bolest, ale Pán Ježíš je přesto neopustil, dokonce je povzbuzoval a všechno nakonec dobře dopadlo. Proto si buďme jisti, že Bůh nás má rád, i když na nás dopustí nějaká utrpení, a i když hned nevyslyší naše prosby tak, jak si to zrovna představujeme.

Dále nám dnešní evangelium odhaluje, že Pán Ježíš od Marty i od Marie, aby Lazara mohl vzkřísit z mrtvých, vyžadoval víru – ostatně tak, jako to od lidí vyžadoval u každého svého zázraku. Obě sestry tu víru sice vyznaly, ale my víme, že jí ve skutečnosti měly dosti povrchní. Když mělo dojít na věc, Lazar měl vyjít z hrobu, tak bylo vidět, že jejich vyznání víry byla ve skutečnosti krásná teorie. Jako by se zalekly, že to Pán Ježíš může skutečně myslet vážně a udělat – vzkřísit jejich bratra z mrtvých. Pán Ježíš je však povzbudil a ony mu začaly důvěřovat. A Lazar byl pak vzkříšen.

To je pro nás, bratři a sestry, také velmi poučný moment pro naši víru. Totiž to, že bychom mohli mít nastudované teologické knihy, duchovní literaturu, třeba několikrát přečtenou Bibli, že bychom znali některé citáty z Bible nazpaměť, to že bychom mohli mít hodně teoretických vědomostí o víře, ještě vůbec nemusí znamenat, že tu víru máme skutečně živou. Víra totiž stojí především na hluboké důvěře v Pána Boha. Víra je ve skutečnosti takové klidné vědomí, že jsem v rukou Božích a vím, že On je mocný a vždycky mě ochrání. Je to záležitost vnitřního vztahu, který si však člověk musí celý život pěstovat – a to se děje především osobním pokáním, modlitbou, zbožným přijímáním svátostí, naslouchánim Božímu slovu, trpělivým snášením utrpení a ochotou žít podle Božího zákona. Nikdy nemůžeme o sobě říct, že už máme tolik víry, že bychom ji nemuseli dál prohlubovat a upevňovat. Musíme na sobě po celý život neustále pracovat a každý z nás má v sobě hodně malověrnosti, dost povrchnosti a jsme lidé slabí. To je třeba si přiznat. Naštěstí to Pán Ježíš o nás ví a má s námi soucit. Proto u hrobu Lazara zaplakal. A právě tento jeho soucit s námi lidmi je naše záchrana. Marta a Marie byly také zpočátku ve své víře trochu povrchní teoreticky, ale Pán Ježíš je povzbudil, aby šly více do hloubky a více v něho důvěřovaly. I každého z nás různým způsobem Pán Ježíš povzbuzuje,

abychom se nebáli a uvěřili, že to s námi On myslí dobře a důmyslnými cestami si každého z nás vede k sobě do nebe. Někdy jsou ty cesty Boží pro nás málo pochopitelné, málo přijatelné nebo i tvrdé, ale buďme si vědomi, že co Bůh činí, správně činí. Jednou na věčnosti se možná budeme divit, jakou nekonečnou trpělivost měl Bůh s námi a jak jsme ve skutečnosti byli hloupí, když jsme se mu v jeho vedení vzpouzeli a byli jsme vzpurní a malověrní.

Dnešní evangelium je proto o **opět víře.** A mluví o vzkříšení. Netýká se to pouze našeho vzkříšení na konci věků – to je skutečně nás cíl. Týká se to i vzkříšení těch, kteří jsou momentálně mrtví duchovně – mrtví svým hříchem, mrtví svým špatným životem. Týká se to těch, kteří odpadli od víry a pošlapali dar svatého křtu. To je ta duchovní smrt, ve které se mnozí z našich bližních nachází. Ale i tyhle lidi má Pán Bůh rád a záleží mu na nich. I za tyto lidi, a především za ně Pán Ježíš umíral na kříži. Proto nás ta událost s Lazarem povzbuzuje, **abychom nezoufali**, když třeba v našich rodinách ti nejbližší se nacházejí v tomto zubožením stavu duše. Je třeba věřit, že Pán Ježíš může k životu vzkřísit cokoli mrtvého. Jenom je třeba s důvěrou se vytrvale za tyto naše bližní modlit a věřit, že u Boha není nic nemožného. Vždyť Bůh si své vyvolené může vytvořit třeba i z kamení. V tom nás povzbuzuje Písmo svaté. Nic proto není ztraceno, když člověk se spolehne na Pána Boha a s důvěrou mu předloží svůj problém nebo starost o bližního. Věřme tedy a udělejme něco pro spásu svých bližních. Mnohým můžeme vymodlit obrácení, když budeme mít víru a vytrvalost a když nám na nich bude skutečně záležet. Buďme tedy klidní a plně se spolehněme na našeho Spasitele. To vzkříšení Lazarovo nám proto má naznačit, že všechna naše trápení i bolesti mají svůj smysl a jednou skončí, až si nás Pán Ježíš vezme k sobě. Naším cílem je nebe a vzkříšení. O to se opírá víra křesťana, a to si máme připomenout právě dnes – již pár dní před Velikonocemi. A modleme se, aby Pán Ježíš vzkřísil nejenom nás, kteří v něho věříme, ale i ty ostatní, na kterých nám i jemu záleží. Buďme v té modlitbě vytrvalí. Amen.

Mše svaté v týdnu od 29. 3. 2020 do 5. 4. 2020 Český Krumlov:

30.03.	*Po*	za
31.03.	*Út*	----------
01.04.	*St*	za
02.04.	*Čt*	za
03.04.	*Pá*	za
04.04.	*So*	za
05.04.	***Ne***	za farnost

Přehled bohoslužeb

	Pondělí 30.03.	*Úterý 31.03.*	*Středa 01.04.*	*Čtvrtek 02.04.*	*Pátek 03.04.*	*Sobota 04.04.*	*Neděle 05.04.*
Český Krumlov ***sv. Vít***							
Český Krumlov ***klášter***							
Větřní							
Přídolí							
Věžovatá Pláně							
Kájov							
Soběnov							

Liturgické texty - *5. neděle postní*

I. čtení: Ez 37, 12 - 14 II. čtení: Řím 8, 8 - 11 Evangelium: Jan 11, 1 - 45

oznámení



Milí věřící,

V případě zájmu o svaté přijímání, individuální svatou zpověď nebo udílení svátosti nemocných ať naši věřící zavolají na farní úřad v Českém Krumlově, tel. 724 937 121. Děkujeme za pochopení a vyzýváme všechny ke společné modlitbě, zvláště každý den od 20:00 hodin.

Vaše duchovní správa

- ***V pátek 3. dubna je první pátek v měsíci.***
- **Oznamujeme, že z důvodu karantény v sobotu 4. dubna Postní pouť v Kájově je zrušena!!!**
- V neděli 5. dubna je **Květná „Palmová“ neděle.** Tímto dnem vstupujeme do Svatého týdne, kdy si připomínáme všechny ty události k nadcházejícím Velikonocím.